

ชื่อหนังสือ: ดอกแก้ว

ผู้แต่ง: ส. อาสนจินดา

สำนักพิมพ์: ณ บ้านวรรณกรรม

ราคา: 360 บาท

เจ้าพระยาวงษา นูวัตติ หรือ วงศ์ วงษา บุษย์หนุ่มใหญ่อายุประมาณ 40 ปี มีตำแหน่งเป็นเจ้าเมืองพิจิตร เป็นพ่อม่ายเมียตาย เหลือลูกชายไว้ต่างหน้าคนหนึ่งคือ วันชัย ไปเรียนเมืองนอกตั้งแต่เล็ก เจ้าคุณเป็นม่ายตั้งแต่ยังหนุ่มจึงได้ แม่ช้อย เด็กรับใช้ในบ้านเป็นเมียแต่ไม่ได้ยกย่องเสมอ คุณหญิง ภรรยาที่ตายไป แม่ช้อยยังอายุน้อย เจ้าชู จริตจะก้านแพรวพราว ทะเยอทะยานมักใหญ่ใฝ่สูง จึงเป็นชู้กับ หลวงมณูกิจธรรม ทนายความหนุ่มเจ้าเล่ห์ของเจ้าคุณวงษา วันหนึ่งเจ้าคุณได้ไปพักร้อนที่บ้านดงเมือง เพชรบูรณ์ พร้อมกับช้อยและหลวงมณู แต่ฝากคนทั้ง 2 ให้พักอยู่กับ กำนัน บ้านป่าแดง ส่วนตนเองไปตั้งเต็นท์อยู่ริมห้วย

ในอาณาเขตไร่บริเวณบ้านกำนันกับ คนรับใช้ 1 คนและพรานหนุ่มชื่อ วาด เป็นผู้นำทางเที่ยวพรานวาดนั้นไปหลงรัก กิ่ง สาวสวยบ้านป่าแดงลูกสาว ยายคอน จีโรค ลูกชาวบ้านกล่าวหาว่าเป็นปอบวาดไม่กล้าบอกรักกิ่ง เพียงแต่คอยให้ความช่วยเหลือเท่าที่จะทำได้ วาดไม่รู้ระแคะระคายแม้แต่สักนิดว่ากิ่งนั้นได้ตกเป็นภรรยาของเจ้าวงษาเจ้านายของตนแล้ว

เจ้าคุณวงษาพบกับกิ่งโดยบังเอิญและให้ความช่วยเหลือด้านเงินทองรักษาแม่ของกิ่ง ทั้ง 2 ลอบได้เสี้ยกันจนกระทั่งกิ่งตั้งท้อง วาดหัวใจแทบสลายแต่ต้องยอมรับชะตา คอยดูแลให้ความช่วยเหลือกิ่งแทนเจ้าคุณวงษาซึ่งเกิดเป็น ไข้ป่าต้องถูกส่งตัวกลับไปรักษาค่วนที่บางกอก

กึ่งแม้จะเป็นทุกข์ห้วงสามิ แต่ก็มีความหวังว่าวันหนึ่งจะได้พบกัน โดยหารู้ไม่ว่าช้อยและหลวงมนู รู้เรื่องราวของกึ่งและเจ้าคุณแล้ว และวางแผนแยกคนทั้ง 2 ให้จากกันตลอดกาล เจ้าคุณและกึ่งพยายามส่งข่าวแต่ก็ถูกหลวงมนูและช้อยทำลายจดหมาย ทำให้ทั้ง 2 เข้าใจผิดกัน กึ่งต้องโตขึ้นทุกวัน มีเพียงวาดคอยให้ความช่วยเหลือ ช้อยเองก็ท้องกับหลวงมนู หลวงมนูคิดฆ่าเจ้าคุณและไม่ให้กึ่งมีส่วนในทรัพย์สินสมบัติ โดยจะยึดยึดลูกของคุณและช้อยให้เป็นทายาทแทน

เจ้าคุณได้ยื่นเรื่องราวทั้งหมดจึงคิดป้องกันทรัพย์สินสมบัติให้ลูก โดยเขียนพินัยกรรมยกสมบัติครึ่งหนึ่งจากที่ให้วันชัยให้กับทายาทผู้ที่ยึดจดหมายลายเซ็นเจ้าคุณมาด้วย เจ้าคุณได้พบพินัยกรรมชิ้นเล็กๆ นี้ใส่ไว้ในปลอกกระสุนลูกสุดท้ายในปีนด้ามทองประจำตัว

ช้อยและหลวงมนูกำลังขำใจในแผนการและใช้ห้องสมุดในการพบปะกัน เจ้าพระยาวงษาจับได้หลวงมนูจึงยิงทิ้ง ขณะนั้นเองวาดเดินทางมาหาเจ้าคุณด้วยความโกรธแค้นที่ทอดทิ้งกึ่งได้บุกเข้ามาพอดี จึงถูกยิงด้วยเช่นกัน หลวงมนูรีบพาช้อยไป แล้วแจ้ง หมั่นท้าวกำแหง ให้มาจับวาด โดยใส่ร้ายว่าวาดเป็นคนร้ายตามมาฆ่าเจ้าคุณด้วยความแค้นที่เจ้าคุณได้กึ่งแล้วทอดทิ้ง

ด้านเจ้าคุณก่อนตายได้มอบปืนให้วาดนำไปให้กึ่งเพื่อมอบแก่ลูก แต่ยังสงสัยไม่เสร็จก็ขาดใจตาย วาดรีบหนีไปต่างๆ ที่บาดเจ็บสาหัส หลักรฐานทั้งหมดมัดมือกึ่งและวาดว่าเป็นฆาตกรตามมาฆ่าเจ้าคุณ หมั่นท้าวพบพินัยกรรมของเจ้าคุณในห้องสมุดจำหน้าซองว่า อีก 20 ปี จึงให้เปิดพินัยกรรม

วาดนำปืนด้ามทองหนีมาจนถึงกระท่อมกึ่ง เล่าทุกอย่างให้กึ่งฟัง มอบปืนให้และบอกให้กึ่งรีบพาลูกหนีไป เพราะหลวงมนูต้องตามมาฆ่าปิดปากแน่ๆ วาดขาดใจตาย กึ่งอุ้มลูกหนีการตามล่าของหลวงมนูและตำรวจจนมาพบกับมหาโจรชื่อ เม่น เคราแดง เม่นได้ช่วยกึ่งและลูกและขับไล่หลวงมนูและตำรวจกลับไป โดยประกาศต่อหน้าตำรวจว่า หลวงมนูนั้นแหละเป็นฆาตกร นายเม่นรักกึ่งแบบน้องสาว กึ่งอยู่อย่างสงบสุขเลี้ยงลูกสาวของตนและลูกชายกำพร้าแม่ของเม่นให้เติบโตขึ้นมาพร้อมๆ กัน

ลูกสาวของกึ่งได้ชื่อว่า แก้ว ตามชื่อดอกแก้วดอกไม้ที่เจ้าคุณวงษาโปรดปราน ส่วนลูกเม่นชื่อ ไม้ มีความสูงใหญ่และบ้ำระห่ำผิคนุญษ์ ไม้ นั้นรักแก้วอย่างทะนุถนอม ปกป้องแก้วจากอันตรายทุกอย่าง แม้จะแลกกับชีวิตของตนก็ยอม ส่วนเม่น กึ่งได้ขอร้องให้กลับตัวเป็นพลเมืองดี ทำมาหากินอย่างสุจริตในอาณาจักรของตนเอง

แก้วได้พบปิ่นด้ามทองโดยบังเอิญก็พยายามคาดคั้นจากกึ่ง กึ่งจำต้องเล่าเรื่องราวให้แก้วฟัง แก้วจดจำชื่อของช้อยและหลวงมณูด้วยความแค้นพร้อมเชื่อว่า พ่อต้องการให้ตนใช้ปิ่นด้ามทองแก้แค้นแทนพ่อ เมื่อสบโอกาสเม่นอพยพอาณาจักรของตนเพราะมีเรื่องกับผู้มีอิทธิพล แก้วจึงขโมยปิ่นด้ามทองและชวนไม้หนีไปบางกอกเพื่อแก้แค้นแทนพ่อ

ระหว่างนั้นเป็นระยะสงครามโลกครั้งที่ 2 ทั้ง 2 มาถึงบางกอก โดยแก้วหอบกระบุงซึ่งซ่อนปืนไว้ติดตัวตลอดเวลา ทำให้เป็นจุดสนใจของพวกมิชชันนารี กลุ่มโจรวางแผนปล้นแต่ก็ถูกไม้และแก้วตอบโต้หนีกระเจิงไป ไม้และแก้วได้พบกับ ร.ต.ท. กำแหง ลูกชาย หมื่นท้าวกำแหง ผู้เจริญรอยเป็นตำรวจตามพ่อกำแหงเอื้อเพื่อให้ที่พักในฐานะที่แก้วและไม้เป็นพลเมือง แต่ทั้ง 2 ปฏิเสธเพราะต้องการตามหาหลวงมณู

โชคชะตาบันดาลให้แก้วและไม้ ได้มีโอกาสช่วย วันชัย ลูกชายของเจ้าคุณฯ กับคุณหญิงภรรยาแรก ซึ่งมีฐานะเป็นพี่ชายแก้ว วันชัยเกิดถูกชะตาและเมตตาแก้วตามสัญชาตญาณ แต่พอรู้ว่าวันชัยนามสกุลวงษา จึงเปลี่ยนใจตามไป ทางฝ่ายหลวงมณูฯ มักฝันร้ายว่าถูกทวงเอาชีวิตจากทายาทเจ้าคุณฯ ผู้มีปิ่นด้ามทอง เมื่อรู้ว่าแก้วและไม้มาอาศัยอยู่ให้เกิดสังหรณ์ไม่ชอบหน้าจึงคอยกลั่นแกล้งตลอดเวลา แต่ก็ได้วันชัยคอยปกป้องยังทำให้ทั้ง 2 ไม้พอใจมากขึ้น

ลูกสาวของช้อยและหลวงมณู นั้นชื่อ ชไมพร ชไมพรเป็นคนสวยแต่ถือตัว หลงคิดว่าตนเป็นลูกเจ้าพระยาวางษานุวัติ ถูกแม่หลวงมณูเพราะคิดว่าเป็นลูกจ้างทำให้หลวงมณูน้อยเนื้อต่ำใจ ช้อยต้องปลอมโยนให้กำลังใจทำให้ชไมพรไม่พอใจ ส่วนวันชัยมีคู่หมั้นชื่อ รุ่งลักษณ์ เป็นสาวสังคม รุ่งลักษณ์มีพี่ชายรูปหล่อชื่อ ราชันย์ พินิจพงศักดา เป็นนักเรียนนอกและเป็นเพื่อนของวันชัย เป็นที่หมายปองของสาวๆ รวมทั้งชไมพร แต่ราชันย์เอ็นดูชไมพรเช่นน้องสาวเท่านั้น

วันหนึ่งราชันย์ได้พบดอกแก้ว ก็เกิดความพอใจ ดอกแก้วเองก็พอใจราชันย์เช่นกันท่ามกลางความไม่พอใจของไม้ ช้อย รุ่งลักษณ์และชไมพรวางแผนกลั่นแกล้งดอกแก้ว แต่กลับทำให้ราชันย์และดอกแก้วรักกันยิ่งขึ้น วันหนึ่งดอกแก้วตกเป็นของราชันย์ ไม้รู้เข้าหัวใจแทบสลายแต่ก็จำยอมรับความพ่ายแพ้แต่โดยดี

ช้อย ชไมพรและรุ่งลักษณ์วางแผนใส่ร้ายไม้กับแก้วว่าเป็นสามีภรรยากัน ราชันย์เชื่อและตัดขาดแก้ว ไม้แก้แค้นโดยลอบปลุกปล้ำชไมพร ไม้ได้ยื่นหลวงมณูพูดปรึกษากับช้อยเลยได้รับทราบความจริงทั้งหมด หลวงมณูจับได้จึงทำร้ายไม้จนความจำเสื่อม ลืมทุกอย่างที่ได้ยินมาจนหมด

เม่น เคราแดง เดินทางมาบางกอกเพื่อรับลูกหลานกลับ แต่หลวงมนูได้ติดต่อโจรให้ปลอมเป็นตำรวจไปฆ่าทุกคนในหมู่บ้านเม่น ทุกคนตายหมดวันแก้วกับไม้ซึ่งหนีออกมาได้ ไม้ประสบอุบัติเหตุความทรงจำกลับคืนมา ทั้ง 2 จึงตัดสินใจกลับบางกอกอีกครั้งเพื่อทวงสิทธิ์ของแก้วและแก้แค้นให้เจ้าคุณ

แก้วและไม้มาถึงในเวลารดน้ำสังข์ระหว่างราชันย์และชไมพร แก้วกับปิ่นด้ามทองจะยิงหลวงมนูแต่ไม้เข้าขวางไว้ ไม่ยอมให้แก้วเป็นฆาตกร ไม้ประกาศว่าชไมพรเป็นเมียท่ามกลางความตกตะลึงของทุกคน หลวงมนูแค้นสุดขีดจึงยิงไม้ ไม้ทรุดล้มลงแต่ได้คว้าปิ่นด้ามทองยิงหลวงมนูแต่กระสุนด้าน หลวงมนูยิงซ้ำส่วนกระสุนที่ด้านเมื่อกระทบพื้นได้หักแยกออกจากกันทำให้เห็นว่าภายในมีกระดาดบรรจุไว้แทนดินปืน

ไม้รวบรวมกำลังหิบบมาอ่านปรากฏว่าเป็นพินัยกรรม หลวงมนูผิดหวังจนเป็นบ้ายิงชไมพรตาย หลวงมนูถูกร.ต.ท. กำแหง ยิงตาย ส่วนไม้ก่อนสิ้นใจได้ฝากแก้วไว้กับราชันย์ โดยบอกให้ราชันย์รักและทะนุถนอมแก้วแทนตนตลอดไป.....

เพชร...ไม่ว่าอยู่ที่ไหน จะอยู่ในโคลนตมหรืออยู่ในดงก้อนกรวด ก็ยังคงมีความเป็นเพชร มีคุณค่า และมีราคาในตัวเองอยู่เสมอ

ดั่งแก้วที่เป็นลูกเศรษฐี แม้จะตกกระท้ำลำบาก ต้องมาอยู่กับโจรป่า ต้องไปอยู่ที่ใดก็ตาม แต่ก็ยังคงเป็นดอกแก้วที่มีกลิ่นหอมอยู่เสมอเช่นกัน...

แต่สิ่งหนึ่งที่จะทำให้เพชรยังคงเป็นเพชรได้อยู่เสมอ... คนๆ นั้นย่อมต้องมีความดีเป็นเกราะคุ้มกัน ไม่ให้ความเป็นเพชรนั้นสูญสลายหายไป

ทำดีไว้เถอะ...ไม่มีเสียหลาย ส่วนใครที่ทำไม่ดีก็ช่างเขา...สักวันเวรกรรมย่อมตอบสนองเอง ดังที่ตัวละครหลายๆ ตัวในเรื่องนี้ได้รับผลกรรมนั่นเอง.